

Veselí

Vyšlo také v tištěné verzi

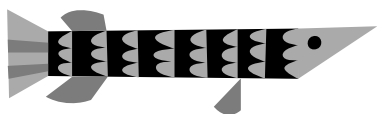
Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Radka Třeštíková
Veselí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

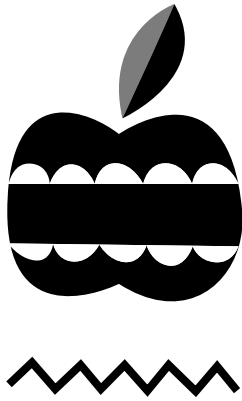
Radka Třeštková

VESELÍ

Praha 2018

Rodině a jižní Moravě

*Poděkujme jak děti za jablko
za vše co bývalo a znovu kdysi bude
za to že věrná po dni přicházela noc
za zarputilé ráno*

*Poděkujme jak děti za jablko
za to že příští dávno je už za námi
že nás měl čas
jak rybář rybu v síti*

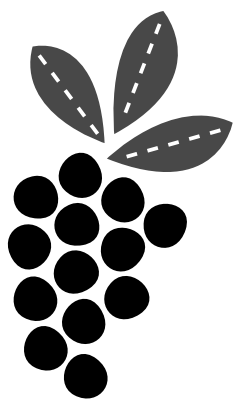
*Poděkujme jak děti za jablko
a bez výčitek bez pokorné pýchy
za radost která pomohla nám přebolet
za odebraný dar*

Poděkujme jak děti za jablko

JAN SKÁCEL

Poděkování ze sbírky A ZNOVU LÁSKA

Kdyby mi Rostislav nevmetl do tváře to, co mi do ní vmetl, nejspíš bych tady neseseděla. V kupé expresního vlaku *Šohaj*, na sedadle číslo třináct. Třináctka je ostatně moje šťastné číslo, vnímám to dost symbolicky, navzdory faktu, že v místě opěrky za mojí hlavou si někdo od drah trénoval šití cikcak a výsledek působí jako kosočtverec. Třináctého mám narozeniny. Třináctého května. Právě dnes. Začíná poslední etapa mého dětství, což se dozvím, až skončí, to se nikdo nedozví dřív.

Pomalou ubíhající krajina za oknem přesně odpovídá rychlosti naší jízdy, která má se slovem „expresní“ společného pramálo, ale mně to nevadí, já nikam nepospíchám, já mám čas. Nasadím si sluneční brýle, protože oknem teď svítí slunce přímo na mě, a když mžourám, tak se mi kolem očí dělají vrásky, které mi připomínají, že je mi už třiatřicet. Trojka je první skutečné číslo, proti jedničce jako jednotě a dvojce jako jejímu protikladu. Trojka je počátek, průběh i konec. Trojka je minulost, přítomnost i budoucnost. Trojka je otec, matka a dítě, to jako já. Trojka je víra, naděje a láska, aspoň Google to tvrdí, dokud mám ještě signál na mobilu, pak už jen odevzdaně sleduju všechno to barevné prádlo rozvěšené na balkonech podél trati. Ručníky, trenýrky, tepláky s vyboulenými koleny, pyžama a sepraná trika s potisky vlají ve větru na oslavu vítězství pracujících

žen, nebo tedy lidu, abych byla genderově korektní – v naší firmě se na tohle dost dbalo, na rovné příležitosti, stejné platové ohodnocení, stejné přesčasy, stejné firemní pozornosti při různých příležitostech, něžné květiny i pro muže, lahve kvalitního alkoholu i pro ženy, dva měsíce se dokonce intenzivně jednalo o zavedení unisex toalet a společném oslovení v e-mailech, které se nakonec ustálilo na tradičním „ahoj všichni“, toalety zůstaly rozděleny. Než se kolem toho prádla náš vlak zběsile prožene, stihnou ho ženy/muži posbírat, ty/ti obratnější i vyžehlit a složit. Zívnu.

„Jízdenky!“

Z obyčejné černé peněženky, kterou mi věnovala manželka mého bývalého milence s jízlivými slovy, že už si mám laskavě všechno platit sama, vytáhnu lístek a čekám, až na mě v tom chumlu natažených rukou dojde řada. Dala bych si panáka a život do pořádku anebo se opila a bordel ve svém životě ještě na den vytěsnila, jenže já už nemám kam vytěsňovat všechny svoje nezdařené pokusy, nezodpovězené otázky a nedorozumění. Moje duše je jako tohle přeplněné kupé, nemůžu dýchat, ale okno nejde otevřít, přestože použiju všechnu svoji sílu. Je mi tak trapné říct si o pomoc, že si o ni neřeknu. Kdyby ten po-starší elegantní pán v šedém klobouku, co sedí vedle mě, okno neotevřel, třeba bych se udusila.

„Je tady hrozný vzduch,“ řekne a zase si sedne.

V kupé je nás dohromady osm. Já, ten pán v klobouku, rázná paní s holemi a dvěma dětmi předškolního věku, student s učebnicí francouzštiny *On y va!* a mladý pár, který se už dobrou hodinu zcela nestydatě přetlačuje jazyky. Kdyby hned na protější stěně z překližky nebylo sprejem napsáno CO ČUMÍŠ DEBILE (se zvýrazněnými písmeny Č a D), nechala bych se snadno unést

pocitem, že cestuju do Paříže. Já ale mířím jinam. Na 48°57'13" severní šířky a 17°22'35" východní délky. Zkuste si to najít na mapě. Dřív jsem byla přesvědčená, že tam někde je konec světa nebo minimálně jeho prdel. Bez lítosti jsem opovrhovala vším, co se mi nelíbilo, co nesplňovalo moje představy o velkém světě. Vysmívala jsem se nevkesu, dialektu, vidláctví, všechno mi připadalo včerejší a nic z toho jsem k sobě nechtěla pustit anebo si přiznat, že to v sobě pořád mám, já – holka z velkého města, co holkou z velkého města není. Jsem jen nenapravitelně neschopná stát se někým, kým nejsem.

Skáče do řeči.

Srká.

Mlaská.

Mluví nahlas.

Mluví sprostě.

Pořádně se neholí.

Neumí řídit.

Olizuje nůž.

Nemá vkus.

Leze mi do věcí.

Buranka!

Měli jsme se s Davidem brát, ale vzali byste si někoho, kdo je schopný napsat si takový seznam do svého deníčku?

Před patnácti lety jsem jela tuhle trasu po opačné koleji... nebo je to možná stejná kolej a přehodí se jenom mašinky? Těžko říct, až znovu přijde průvodčí, tak se ho na to zeptám. Seděla jsem na stejném místě u okna jako teď, dva dlouhé copy po stranách, jahodovou žvýkačku v puse, a na usazenou špínu na okně jsem si mezi vyrytá srdíčka, kosočtverce a nalepené pivní etikety malovala svoji růžovou budoucnost. Neúspěch jsem si nepřipouštěla, ještě jsem ani netušila, co to slovo znamená. Kdyby dráhy tenkrát vytěžily moje nadšení, naivitu a touhu, nemusely do vlaku po cestě vůbec sypat uhlí. Hnala bych ho sama, vstříc světlým zítřkům.

Za lístek k dospělosti koupený z kapesného od rodičů jsem statečně ujížděla svému dětství. V krosně přímo nad mojí hlavou byla mezi úhledně složeným prádlem svačina od mámy, srnčí guláš od táty a ze smrkového dřeva vyřezaná ryba od Hynka. Jeho dlouhá paže mi mávala z peronu a jeho vysoká postava se najednou dala do běhu, běžel a běžel a nakonec upadl a zůstal tam ležet natažený jako prostěradlo na matraci. To muselo bolet, to všechno, ale já to nechala za zády úplně bez výčitek a ono to bylo menší a rozmazanější a potom ještě menší a ještě rozmazanější, až za tím vším zbyla jen malá rozmazaná tečka, co se rozplynula někam do minula.

„Nejezdi,“ prosí Hynek.

Sedíme kousek od splavu ve vlhké udupané trávě. Slunce si jde pomalu lehnout za obzor, v dálce zní kytara, do nebe stoupá dým z ohniště a Amor mi v tlamě přinese cizí botu.

„Kde jsi to šlohl, ty dacane?!“

„Eliško, Liško,“ škemrá Hynek dokola a stále znovu. Nechce se smířit s představou, že už nebudeme pořád spolu, nechce mě pustit. Copak je tohle opravdová láska?

Amor zatím odběhne se svou kořistí pár metrů stranou a přiokrčený v trávě vyčkává, až ho začnu honit v kruhu, jako štěstí, co ve skutečnosti nemusíte těžce hledat, ale můžete ho snadno poztrácet, proměnit ve zbytečně velká očekávání, nakonec se to všechno utrhne jako uši od tašky s těžkým nákupem a rozkutálí do stran. Jogurt, mléko, čtyři rajčata, milion zklamání.

„Amore, stůj. Amore, kurňa. Počkej, až tě chytím, já tě seřežu, že budeš mět prdel jak pavián. Amoreee!“

Hynek nervózně sleduje svůj nahozený prut. „Něvi,“ požádá mě. „Jak mám chytat, když řveš?“

„Tak nechytej,“ odseknu zadýchaně, ruce zapřu o pokrčená kolena. Amor pustí botu na zem a s jazykem vyplazeným z otevřené tlamy se chladí, ukrytý za Hynkovými zády.

„Nečórnúl mi ten čokl nahodú jeden škrpál?“ Z chodníku vyšlapaného do hlíny na nás volá tramp v rozepnuté zelené košili. Má tvář, hrud' i břicho zarostlé tak hustě, že kdybych Amora navlékla do košile a plátěných šortek, vypadali by oba stejně.

„Když si ho dohóníš, je tvůj,“ odpovím odevzdaně. Tramp z toho není dvakrát nadšený, vlastně není nadšený ani jednou, ale rychle si spočítá, že mu moc jiných možností nezbyvá, a začne se s Amorem honit. Já si znovu sednu do trávy a hlavou kývnu směrem k nahozenému prutu. „Tak už zas možeš chytat.“

„Neni co, leda bys je přemluvila, ať připlavú nazpátek.“

Dám si ruce před ústa a volám: „Ryby, ryby, ryb je jako kvítí, Hynek si vás chytí, chytí si do sítí, ryby, ryby!“

„Miluju tě,“ přeruší Hynek moje blbnutí.

„Já tebe taky.“ Pohladím ho po mastných vlasech. „Zas sis je neumyl.“

„Promiň, byl jsem celý den u vody,“ omluví se a zní to trochu nelogicky.

Přes klín mu proběhne rozdivočený Amor a vzápětí přes něj přeskočí vytočený tramp. „Kurvadrát,“ vydechne, když se přerazí o látkový batoh plný návnady.

„Nejezdi,“ opakuje vytrvale Hynek, odloží prut do vidličky a chytne mě za ruce.

„Musím.“

„Nemusíš.“

„Nech toho.“

Když slunce zajde docela a tramp se konečně na dvou podrážkách vrátí dozadu k ohni, přetáhnu si přes hlavu bílý nátělník a svléknu červenou bavlněnou sukni.

„Hynku?“ zašeptám.

Mlčí, truceje.

„Hynku,“ oslovím ho hlasitěji a ze strany do něj strčím ramenem. „Hynku, sakra!“

Hynek se konečně otočí. Do tmy svítí moje nahá bílá prsa

a Amorovy oči. Hynek se ke mně nakloní a políbí mě, jeho obavy z mého odjezdu se pomalu rozpouští do kapek vzdechů a tlumených výkřiků. Leží na mém břiše jak ranní rosa na pavučině babího léta.

„Přistoupili?“ zjišťuje průvodčí a očima za skly dioptrických brýlí nás zběžně přepočítá. Nepřistoupil nikdo, takže všichni kroučíme hlavou.

Než za sebou zavře dveře, stihnu se zeptat: „Jezdí se tam i zpět na stejné koleji?“

„Jak to myslíte?“ Zarazí se s rukou na madle.

Netuším, jak otázku přesněji formulovat, takže to zkouším znovu a pomaleji, jako uklízečka, co se na kolejích Hvězda snažila vysvětlit studentům z Ghany, kam si musí jít vyzvednout povolčení, PO-VLE-ČE-NÍ. „Jako jestli se tam i zpět jezdí na stejné KO-LE-JI.“ Prstem přitom ukážu tam i zpět, aby bylo jasno, že tam je někde přede mnou a zpět někde za mnou.

„Aha,“ řekne průvodčí a mlčí.

„Rád si sedám na koleje před jedoucí vlak. Když uskočím, vím, že jsem porazil smrt.“

Zmateně se podívám vedle sebe na pána v klobouku.

„Takové máme vůbec nejradši,“ kárá ho průvodčí.

„Možem si taky sednúť na koleje?“ dožadují se děti.

Jejich matka na chvíli přestane loupat pomeranč a pohoršeně

kroutí hlavou. „Opovažte sa!“ zahřmí, s těžkým heknutím se nakloní přes kupé a oranžové slupky našťvaně mrskne do malého koše pod oknem.

Jedna z nich se odrazí od plechového poklopu a dopadne studentovi přímo do klína. „La peau,“ řekne a vyhodí ji.

„Byl to jen citát,“ vysvětluje muž.

Průvodčí otráveně mávne rukou a odchází.

„Jak je to teda s tou kolejí?“ ptám se.

„Já si na ňu sednu!“ křičí jedno z dětí.

„Ne, já si na ňu sednu,“ přidá se i druhé.

„Tož jste na palicu? Navádět děcka k takým kravinám?“ obviní nás jejich matka, průvodčí odejde a vlak dofuní do Kolína. Dofuní, jako by umřel, jako by se už nikdy neměl rozjet, ale takhle dofuněl i do předchozí zastávky, takhle dofuní všechny podobně expresní vlaky do všech zastávek.

Otevřeným oknem se dovnitř dere nádražní znělka *Kolíne, Kolíne* a do kupé rozložitá mužská postava, jejíž stín neurvale stlačí všechny sluneční paprsky až na podlahu. Jmenuje se Laďa, což se všichni dozvíme o malou chvíli později, a ve své kulaté zarudlé tváři má odhodlaný výraz posadit se někam mezi nás.

„Ideš ode mňa!“ vyjekne paní u dveří, když jí Laďa šlápne na nohu, a rychle se natahuje po holi připravená ubránit své potomky a jejich společné teritorium i za cenu použití síly. Laďa vypustí páru, za kterou by se nemusela stydět ani Kryšpínova lokomotiva, a řekne „pardon“ takovým tónem, jako by si ta paní svoji nohu, na kterou on bezohledně šlápнул, jenom vymyslela. Napřáhnutá francouzská hůl ho ale nakonec přece jen donutí ustoupit o krok vzad.

„Strach ze zbraní je podle Sigmunda Freuda znakem sexuální

a emocionální nedospělosti,“ zaheká pán v klobouku a snaží se přitom dostat Laďu pryč ze svého klína, kam dosedl, když nemotorně couval.

„Ladine, de si?“ Ve dveřích stojí jeho žena Maňa, což se taky dozvíme jen o malou chvíli později. Jídlem vysportované břicho a naducaná prsa jí těsně obepínají černé šaty s květinovým vzorem, který je pod nápořem tukové tkáně roztahován do všech stran. Původní kopretiny tak budí dojem zmutovaných slunečnic.

„Léču tu jak hadr na holi,“ vyčítá Laďovi. Její hlas je tak intenzivně nepříjemný, že se po něm student francouzštiny dokonce mimoděk ožene učebnicí.

„Tu su, de bych byl?!“ haleká Laďa. „Pod' si sednúť.“

Maňa se cpe dovnitř i se dvěma nákupními taškami z voskovaného plátna. Co na tom, že v kupé pro osm nás bude deset? Žena u dveří roztahuje paže a tiskne k sobě obě děti. Pán naproti si sundává klobouk, kapesníkem si utírá orosené čelo a oznamuje nám, že si právě vzájemně narušujeme všechny proemické zóny. Mladá dvojice se ještě nepřestala líbat, student dál pološeptem drmolí francouzská slovíčka a já mám žízeň a v uších mi zní hlas mojí matky:

*Když máš žízeň,
daj si nohy křížem
a ruky si daj za hlavu,
vypi celú Moravu!*

„Jízdenky!“ volá průvodčí z chodby, dovnitř už se nevejde.

Laďa vytáhne z tašky řízky.

„Jízdenky,“ zopakuje průvodčí a Maňa mu podá zavařovačku okurek.

„Co s tím?“ diví se průvodčí a odmítá si sklenici převzít.

„Šak enem mi to na chvílu podržte.“

„Podívejte se, paní, já tu nejsem od toho, abych vám něco držel, kde máte místa? Tady už je plno.“

„Ano, plno,“ zopakuje pán v klobouku.

„Plno, plno!“ křičí děti.

„Oui, beaucoup de monde,“ ozve se od okna.

Dvojice se stále líbá.

Průvodčí rychle vyvede Lađu i Maňu pryč z kupé, vynese i jejich tašky, okurky a řízky a v chodbě jim rázně domlouvá: „Sem se nevejdete, zkuste si najít nějaká volná místa v zadní části soupravy.“

„Vzadu najdem leda hovno,“ rozčílí se Laďa.

To mě rozesměje. „Občas holt najdeme něco jiného, než co jsme hledali.“ Chci si to jenom myslet, ale řeknu to nahlas.

Muž v klobouku souhlasně pokyvuje hlavou. „Jako když na louce hledáte čtyřlístek. S hlavou skloněnou dolů k trávě. A náhle vám zezadu na krk sedne štěstí. Kdo by čekal, že bude mít motýlí křídla?“

Opřu hlavu o okýnko a zavřu oči.

No právě.

„Liško!“

Přistiženě vytrhnu svoji dlaň ze sevření spolužáka Tomáše a otočím se po známém hlase. Hynek přede mnou stojí v bílé nažehlené košili s tím svým látkovým batohem na ryby na zádech a vypadá dojemně trapně. Modlím se, aby odešel, nechal mě být, pochopil všechno bez vysvětlení, netrval na ničem, zmizel. Co tady vůbec dělá? Pod světlem z vrátnice se krčí moje špatné svědomí a neschopnost sdělit mu věci na rovinu.

„Kdo je to?“ zeptá se a ukáže na Tomáše.

„Kamarád.“

Tomáš se urazí a odkráčí pryč; stejně má v Opavě holku.

Vyzvu Hynka, aby šel se mnou, a ruku strčím do kapsy, aby mě za ni nemohl chytit. Naše tiché kroky ve tmě našlapují do vzpomínek. Moje slova definitivně škrtají naši společnou budoucnost a jeho mlčení, to není souhlas, ale snaha pochopit něco, co pochopit stejně nechce. První ranní paprsky za tím vším udělají tlustou čáru. Hynek odejde na vlak a já se vrátím na koleje, co chvíli vedou úplně jinam a pak zase zpátky, protože když dojdete na konec slepé ulice, máte jen dvě možnosti – stát a přešlapovat na místě, anebo se vrátit. Spolknout pýchu. Zahodit předsudky. Přijmout svoji minulost, svůj strom, celý i s kořeny.

„Kde jsme?“ vyhrkne slečna s krátkými vlasy. Rtěnku má rozmazanou po celém obličejí, ale neví o tom, takže si prostředníčkem jen zlehka setře jeden a druhý koutek.

„De sme, desmet, des met,“ šeptá student s vypilovaným francouzským přízvukem a zmateně listuje ve svém slovníku.

Já si z nudy projíždím svůj Instagram. Moře, pláže, bikiny, úsměvy, ta malá kulatá okýnka v letadle s kouskem křídla za nimi, úzké uličky v Provence, kytice růží, Eiffelova věž, fotbalový zápas Chelsea, Paul, nová kabelka, boty, šaty, rovnátka, pak zas zuby bez rovnátek, selfie ze skútru na Srí Lance, Ondřej, vlny, lotosový květ, bojovník jedna, dvě a tři, pes hlavou dolů a taky ten pes, co byl jen na týden vypůjčený od Honzových rodičů, hokejový stadion v Dubaji, velký plyšový medvěd, co mi dal Robin k Vánocům, vodopády v Zimbabwe, kanál v Troji, Michal v kánoí, David v závodním autě a prstýnek s malým kamínkem od něj, štěstí koncentrované do čtvercového rámečku. Svět, kde na všechny emoce stačí klávesové zkratky. Srdíčko, smajlík, ruce sepjaté v modlitebním gestu, opice s dlaněmi na očích, filtr na nedostatky. Dokonce i já bych uvěřila, že můj život je jen jedna velká barevná zábava, že jsem dokonalá, ale není, nejsem.

„Za Českou Třebovou,“ odpoví muž v klobouku.

„Šmarjá, přejeli jsme!“

Kluk, co tu holku tak vytrvale líbal, v rychlosti sundává z kovové police obě zavazadla, bere ji za ruku a žene se ven.

„Kam se hrnete, mládežníci?“ zarazí je průvodčí a podívá se na hodinky. „Další zastávka je až za deset patnáct minut.“

„A nešlo by to, že bysme vyskočili?“

„Tak to jsem neslyšel!“ řekne průvodčí přísně.

„Že bysme vyskočili,“ zopakuje slečna o něco hlasitěji.

„Jeden by si na ty koleje pořád sedal, druzí by na ně nejradši skákali, já vám něco povím, panstvo, ty koleje jsou tu hlavně od toho, aby po nich jezdil vlak.“

„Byl to jen citát,“ opakuje muž v klobouku poněkud zbytečně.

„A jezdí ten vlak tam i zpět na stejné koleji?“ ptám se já.

Průvodčí vytáhne z kožené brašny lahvičku s léky a jednu tabletu si odsype do dlaně. „Na tlak,“ hlesne.

„My si na ně sednem!“ řvou děti.

„Pardon,“ přeruší nás student. „To slovo, ehm, ‚desme‘, tak to ve slovníku není, žádné takové tady není.“ Kroutí přitom nechápavě hlavou a očima se od nás dožaduje vysvětlení.

„Co?“ vydechne průvodčí a lahvičku vrátí do brašny.

„Možem teda skočit?“ ptá se znovu mládežník a nenápadně se natahuje k ruční brzdě, jejíž zneužití se přísně trestá. Hlasitý nesouhlas průvodčího se ztrácí v ostrém hvízdání způsobeném škrtnutím kovu o kov. Když vlak s trhnutím zastaví, z prostoru nad mojí hlavou se sesune malá cestovní taška od Louise Vuittona – byl to dárek, sakra! Dosud v klidu ležela na mém velkém kufru a teď udeří průvodčího do ramene.

„Au!“ vykřikne a tvář zkřiví bolestí. „Co v tom vezete?“

„Štiku.“

Při výstupu z vlaku mě ovládne nervozita, to není, jako když přijedete na víkend a je vám fuk, že zas nefunguje kotel, že ve sprše neteče teplá voda a studená jen malým čůrkem, že lednice je na chodbě místo v kuchyni, že v obýváku nepřetržitě běží televize strašně nahlas, že z vaší staré matrace už lezou pružiny a na dveřích upadávají kliky, že matka pořád mluví o lidech, co vůbec neznáte, a otec zas nemluví vůbec, že je internet pomalý a pomalé tak nějak všechno; je vám to fuk, protože se tady chcete jen vyspat z kocoviny velkého města a nejpozději v neděli večer zas z téhle díry odjedete pryč, to těžké z vás sklouzne jak mokrý sníh ze střechy vagonu, sotva průvodčí zapíská. Roky jsem se ze sebe pokoušela setřást něco, co je mojí součástí, jako ruce a nohy a duše a kůže všude po těle a taky ta vrstva hned pod ní. Tohle je moje město, moje díra, ostatně už bych mu tak nemusela říkat!

Zhluboka se nadechnu a odhodlaně se rozhlédnu kolem sebe. Trafika stojí pořád na stejném místě, záchody taky, bo-dejť by ne, lavičky jsou nové, hezké, jedna je počmáraná, ale z Prahy jsem zvyklá, že jsou počmárané všechny ještě dřív, než na nich doschne nový lak, nádražní restaurace je hnusná jako všechny nádražní restaurace, to se od nádražních restaurací tak nějak očekává, že hnusné budou, před ní stojí dva postarší chlapi s lahváčkama, ale zahlídnu i několik mladých lidí, což mě potěší a zmírní moje obavy, že malá moravská města představují jen cosi příjemného na dožití. Zakloním hlavu a přečtu si nápis nad elektronickou tabulí s příjezdy a odjezdy vlaků

vyvedený ve slováčtině. Už jsem na něj s nezájmem zírala v životě nesčetněkrát a nedojímal mě ani trochu, ale teď mě trochu dojme.

*Jedeme, jedeme, cestičky nevíme,
Veselané věďá, oni nám pověďá.*

Uhladím si dlouhou širokou sukni a v černých páskových botách na vysokém podpatku vykročím pravou nohou. Snažím se výjimečně nehodnotit, co to mají ostatní, proboha, na sobě – tak ne, zase to hodnotím. Nepadnoucí džíny, ponožky v outdoorových sandálech, křiklavé barvy, haleny z divných materiálů, džínové minisukně, umělé nehty s divokými aplikacemi, řetízky s křížkem na krku, šortky, co vypadají jako trenýrky. Na všechny kolemjdoucí Veselany se usmívám a vesele je zdravím, mě nezdraví nikdo kromě kluka, co působí zhuleně a co nejspíš nabyl dojmu, že jsem dost divná na to, abych si od něj kupovala drogy. Jde za mnou až ven a pořád dokola se mě ptá, jestli nechci trávu.

„Nechci.“

„Za tři kila.“

Moje matka stojí na autobusové zastávce, co je hned před vlakovým nádražím, zrzavé vlasy má sestříhané těsně po ramena, na očích velké sluneční brýle, na sobě květované šaty až na zem, vypadá, jako by ji někdo vystříhl z časopisu a nalepil na fotku maloměsta, usmívá se, volá „Elinko!“, volá přesně tak nahlas, jak na mě dřív volávala z okna paneláku, a mně to vadilo, i teď mi ta hlasitost vadí, já ji přece vidím, nemusí volat ani mávat jak Havel z balkonu při sametové revoluci. „Co je to za hňupa?“ zhodnotí můj doprovod a vyzve Amora, aby trhal, ale Amor je na dlouhém nataženém vodičku až vzadu v křoví a něco tam žere, v lepším případě to nebude hovno, ale obvykle to hovno je.

„Amore!“ zavolám přísně. Kdykoliv přijedu domů, mám tendence ho vychovávat a obviňovat matku, že ho nevychovává vůbec, přitom ona psa vůbec nechtěla, říkala, že to dopadne tak, že se o něj bude muset starat sama, a taky to tak dopadlo, už dvanáct let se o něj sama stará, ale kdo mohl tušit, že je matka jasnovidka?

„Ahoj Elinko,“ usměje se a políbí mě na pusu, vždycky na pusu, na tvář nikdy, Morava není Paříž! Amor nastraží svoje prošedivělé uši, nechá keř keřem a běží ke mně. Dřív než ho stačím aspoň pohladit, strčí hlavu do mojí kabelky a za celou cestu ji z ní nevytáhne. Poskakuje vedle nás po zadních, dojídá zbytek mého croissantu a gumových medvídků i s pytlíkem.

„Tobě to sluší!“ zvolá matka. „Nasmažila jsem řízky.“ Ona vždycky usmaží řízky, nikdy nic jiného, vždycky řízky, kuřečí nebo vepřové, a brambory k tomu.

„Táta je doma?“

„Jo, asi jo. Nevím, esi jich nebude málo.“

„Čeho?“

„Tych řízků.“

„Já nemám moc hlad.“

Matka se zhrozí. „Neblbni, takého masa, musíš jest, ináč to budem jest tři dni.“

„On je dneska nějaký státní svátek?“

„Ne, proč?“ diví se matka a pak mi oznámí, že k narozeninám dostanu šaty od Vietnamců, ale to prý nevádí, že jsou od Vietnamců, stejně se to všechno šije v Číně, měli dvoje, tak si je koupila taky, nezlobím se, že ne, stejně spolu nikam nechodíme. To je pravda, kromě společných rodinných akcí jsme spolu někdy šly opravdu jen výjimečně. Na kafe, do kina, do divadla, na koncert, na kuželky, na koupaliště... ne, nikdy. Přemýšlím,

kteřá z nás dvou nechtěla víc, a matka zatím dál mluví, ale jinak všude kolem panuje zvláštní ticho, přestože právě procházíme samým centrem města. Ostré sluneční paprsky malují na chodník obrázek všudypřítomné nudy a vzduch je těžký, plný nedefinovatelného napětí, ale možná se dusím jenom já. Matka dýchá normálně, jde strašně rychle, táhne Amora a stíhá komentovat výlohu každého obchodu a přidat k tomu příběh o majiteli, jeho potomcích i předcích. Zapáleně hovoří o lidech, které jsem v životě neviděla, ale hovoří o nich tak, jako bych je měla znát už od narození. Překvapení v jejím hlase je nehrané.

„Jak to, že neznáš mladú Olinu? Stříhala na Hutním projektu, mladú Olinu určitě znáš, no mladú, ona už není zas tak mladá, kolik jí může být...“

„Já ji neznám.“

„Ale prosím ťa, ani malú Olinku? S tús musela chodit do jedne j třídy. No ona už není zas tak malá, bude jak ty.“

„S žádnou Olinou jsem do třídy nechodila.“

Matka mávne rukou. „Ale chodila, akorát si to nepamatuješ. Už se vdala aj rozvedla, dvě děcka má, hezkú holčičku, tak štyry roky může mět, jak ona se enem menuje...“

Čekám, až si matka vzpomene, jak se jmenuje dcera nějaké holky, kterou vůbec neznám, a pomalu, krok za krokem, rychlostí vánku, s každým dalším nádechem a výdechem, s každým metrem a za každou další zatáčkou se mě zmocňuje čím dál tím větší úzkost, která se mě tady zmocní vždycky. Něžně mě obejmje a pak mě svírá, svírá mě tak, že mi praskají kosti v těle.

„Olívia!“ vykřikne matka, když mineme velkou bílou budovu finančního úřadu, postavenou přímo před kinem. Jako děti jsme si tady hráli, Patrik ze 7.C mi tu na jedné z laviček

dal pusu, a teď tady trčí tahle obluda jak činžák na dvorku, jen proto, že někdo bez špetky vkusu nejspíš potřeboval rychle utratit eurodotace.

„Oni nechtěli Olinu, že je to nemoderní, no hlavně že oni sú hrozně v módě.“

„Nevíš, proč tady postavili tuhle hrůzu?“

Matka se na ten barák ani nepodívá a jde dál. „Protože starosta je vůl. Stokrát jsme ho žádali, ať porazí ten strom u nás v parčíku, ten bordel z něho nám za chvíli zdevastuje celú střechu, ale to je zbytečné, svojich práv sa člověk nedovolá, ani kdyby hulákal jak na lesy.“

„Ten strom tam stojí dýl než náš barák,“ připomenu jí.

„Tak si ty rýny čisti sama,“ poradí mi ona.

Nenamítám nic, protože ohledně kácení stromů pro vlastní potřebu jsem se s rodiči neshodla nikdy, a matka stejně znovu změní téma.

„Tu jsem ti koupila ty šaty,“ řekne a ukáže do jedné z výloh malého vietnamského krámků na hlavní třídě, dá-li se to hlavní třídou vůbec nazvat, ale jiná hlavní třída tady není, tak ji tak nazýváme.

Dívám se do vitríny na malou zlatou kočku, která setrvačně mává packou a zve nás dovnitř. Napadne mě, že bych se nejradši otočila a běžela zpátky na vlak, ale matka mě pevně drží za paži, táhne mě dál přes celé město a pak zkratkou přes sídliště Chaloupky a mluví a mluví. Domov je nejbezpečnější, nejteplejší, nejmilovanější a nejkomplicovanější místo na světě. Nic vás nikde nedožene tak rychle, jako vás všechno dožene doma. Stačí otevřít dveře a vejít nebo se jen podívat na ten dům zvenku. Na zelenou fasádu, okap plný listí, okna za pevnými žaluziemi, žluté rámy, prosklené vstupní dveře, jediný odraz, ve kterém jste to

skutečně vy, i když před sebou utíkáte. Otázky vás táhnou zpátky jako karety na pláž, kde se vylíhly, protože doma jsou odpovědi.

Jsmetady.

Odemkne matka, protože já ještě nemám klíče, dostanu staré sešlapané papuče plné Amorových chlupů, protože od podlahy jde zima, a doporučení, abych tu skříň u sebe v pokojíčku otvírala opatrně.

„Ináč ti ty dveře hňápnú na palicu.“

Rychle vynáším svoje věci nahoru, abych se matky na chvíli zbavila, ale ona je mi v patách stejně jako Amor a všechny těžké emoce spojené s návratem, který se mi ještě včera zdál tak naivně lehký.

„Esi máš nejakú špinu, tak mi ju daj, budu prat.“

„Přece bych si nezabalila špinavé prádlo.“ Bráním svoji tašku, kterou se mi matka snaží uzmut. Chce ji vybalit a vyskládat mi věci do poliček. Do komínků. Dokonale. Je mi třiatřicet, ale cítím se, jako by mi byly znovu jenom tři. Tenhle pocit umí v dospělém jedinci spolehlivě vyvolat jen rodič, především matka, především ta moje.

„To je hezká taška,“ chválí tašku. „Nefunguje kotel. Ráno eště fungoval, ale už nefunguje.“

„Já si ji vybalím sama. Proč zas nefunguje?“

„Ta musela byt drahá, taká hezká taška. Nevím, jak to mám vědět, vypadám jak kotelník?“ rozčílí se matka, ona se vždycky rozčílí, když jde o kotel, a já taky.

„Já si ji vybalím sama,“ zopakuju o něco hlasitěji. „Nechápu, proč nepořídíte nový kotel.“

„A já nechápu, proč s sebu taháš také velké poleno,“ diví se, když z tašky vytáhne dřevěnou štiku.

„Protože chci,“ odseknu. „A nehrab se mi ve věcech.“

„Málem bych zapomněl,“ zarazí mě Hynek, když se spolu loučíme kus od našeho domu, nechci, aby matka viděla, jak se s ním loučím, nechci, aby nás viděla spolu, aby se pak vyptávala, co Hynek, co já, co my dva; možná že kdybych s ní mluvila, kdybych se jí svěřovala, kdybych ji k sobě tenkrát pustila blíž nebo pustila k sobě blíž ona mě, mohl se náš vztah vyvíjet jinak, líp, aspoň o něco.

„Na co?“

Hynek si sundá batoh a vytáhne z něj kus opracovaného dřeva.

„Ježiš, to je těžké, co to je?“

„Štika.“

Přetáčím to poleno v rukou, opravdu to připomíná rybu, nevím, jestli štika, ale rybu určitě. „Nemohl jsi vyřezat nějakú čudlu?“

„Mohl, ale musel bych ju pustit zpátky do lesa.“ Hynek se nahlas rozchechtá a klátí se u toho ze strany na stranu jak chovanec ústavu pro duševně choré, já přivřu oči a počítám do deseti.

„Ty ju nechceš?“ zeptá se, když si všimne, jak se tvářím. Proč mu neřeknu, že už nechci jeho?

„Chcu.“

„Tak si ju nech.“

A tak jsem si ji nechala. Pět let ležela ta štika na dřevěné policiče vysokoškolských kolejí. Rok ve Francii. Rok ve Španělsku. Dva roky na Andělu. Rok na Zvonařce. Rok v ulici Podplukovníka Sochora. Tři roky pod rozkládacím gaučem mojí garsonky na Vinohradech. Ten ošklivý kus dřeva se pro mě stal větším důkazem, že moje minulost je skutečná, než všechny fotky, pohlednice a dopisy. Nožem vyřezaná jizva první lásky. Pevně ji držím v ruce a v nových sytě růžových šatech, které jsem si na sebe musela pod matčiným nátlakem navléct – no vidíš, sú ti akorát –, stojím ve dveřích, přesně na hraně dlaždiček v předsíni a plovoucí podlahy uvnitř. Chtěla bych se vysprchovat, na chvíli si lehnout do postele, kde nejsou psi chlupy, a poslouchat ticho.

„Večer určitě poteče teplá!“ volá na mě matka z kuchyně. „Kolik chceš tych řízků? Zasekla se venkovní žaluzia, musíš si rožnúť. Přines máslo!“

Rozsvítím a nahlížím do svého pokoje na svoje bývalé já, které tady zůstalo úplně beze změny, autentické, upřímné a vcelku, přestože jsem části z něj už sama v sobě dávno popřela. Jako vytrvalostní běžec na dlouhou trať jsem utíkala před minulostí, ale ona nezmizela, ona neumí zmizet. Když po chvíli konečně vkročím dovnitř a sednu si na váleudu potaženou béžovou larisou, připadám si jako vetřelec, zloděj vzpomínek, někdo, komu to tady už dávno nepatří, protože nechtěl, aby mu to patřilo. Zírám do skleněné vitríny sektorového nábytku, kde jsou vyskládány dívčí romány od Lenky Lanczové a detektivky od Jamese Hadleyho Chase, staré sešity, plyšáci, kazety

do magnetáku i ten starý magneták, který můj otec ještě za totality přivezl z Etiopie. Jednu kazetu do něj strčím a čekám. Sice jsem v Praze všem tvrdila, že jsem v pubertě poslouchala Depeche Mode, ale ne všechno, co o sobě člověk tvrdí druhým, je pravda, pokojem se namísto Davea Gahana rozezná hlas JarDY Garguláka ze skupiny Reflexy.

„Neříkej, že to láska není, neříkej, že se to změní, neříkej, že láska bolí, né, né, to neříkej. Líbej mě...“

„Kde jsi tak dlouho?“ ozve se za mými zády.

Ve dveřích stojí otec a usmívá se očima, tak jak to umí jenom on. Dám mu pusu na pusu, chtěla bych ho obejmout, ale my se neobjímáme, nikdy jsme se neobjímali, nevím proč.

„Někdo zatáhl za ruční brzdu,“ vysvětluju mu cestou do kuchyně, máslo nesu, cítím přepálený olej a spečenou strouhanku tak jako vždycky, když přijedu domů.

„Lidi sú kurvy. Znáš ten vtip, jak přistupí do kupé Pražák k Moravákovi?“

Zavrtím hlavou, asi neznám.

„Přistupí do kupé Pražák k Moravákovi a požádá ho, aby se posunul až k voknu. Nic, Moravák se ani nehne, Pražák do něho strčí a zopakuje, pane, prosím vás, posuňte se až k voknu! Moravák se naňho zadívá. Tak už nepičuj a kvokni.“

„Sníš si to tady?“ ptá se otce matka, vezme mi to máslo a hlavou kývne k talíři naloženému jídlem.

„Kde jinde by si to měl sníst?“ divím se a sednu si na svoji židli. Otec vždycky seděl v čele jídelního stolu, ale teď u něj stojí a neví, kam s talířem. Tváří se zvláště a matka taky. „Co se děje?“

„Nic. Nic. Dobrou chuť,“ popřeje nám a jeden řízek hodí Amorovi rovnou do otevřené tlamy.

„Ty máš tetování?“ všimnu si, když se pootočí.

Matka si zálibně prohlídne svoji levou paži. „No, holubicu, to je symbol lásky a míru a..“

„Zasrané kapoty,“ ozve se otec. Nakonec si přece jen sedl do čela stolu, ale necítí se úplně dobře, to na něm vidím.

„Děje se něco?“ zeptám se znovu.

„Nic. Nic,“ zopakuje matka a hodí Amorovi do otevřené tlamy bramboru.

„Psi by brambory jíst neměli.“

„Proč?“

„Nemají na ně enzymy.“

„Prosim ťa, Amorek má enzymy aj na plechovku.“

Táta něco zabručí, máma po něm švihne pohledem a já si postě upravím hluboký výstřih, ze kterého mi lezou ven prsa. Nervozita u stolu by se dala krájet jako ty řízky a výrazy obou rodičů jsou kyselejší než okurkový salát.

„Dalas tam moc octa,“ řeknu tiše.

„Tak si příště uvař sama,“ doporučí mi matka nahlas.

„Děje se něco?“ zeptám se už potřetí.

„Co by se furt mělo dět?“

„Chováte se divně.“

Otec si utře pusku do ubrousku, ani nedojí, poděkuje, znechuceně překročí louži slin, co kapou Amorovi z tlamy, a odejde do hospody na pivo. Já odejdu do svého pokoje a naštvane zprudka otevřu skříň, abych si do ní vyskládala věci. Ozve se rána a místo poliček se mi před očima objeví hvězdičky.

„Říkala jsem ti, že ti ty dveře hňápnú na palicu!“ volá matka.

Ráno jdu běhat. V Praze jsem ráno běhala, tam běhá spousta lidí a tady určitě lidi běhají taky, běhat se dá všude.

„Kam?“ diví se matka a Amorovi strčí do tlamy celý rohlík, jak do strojku na strouhanku.

Skloním se, abych si zavázala tkaničky od svých nedávno zakoupených adidasek. „Do města nebo do parku, podél Moravy, tam asi lidi běhají, ne?“ vydechnu, narovnáám se a povytáhnu si svoje běžecké legíny sladěné s těmi teniskami. V Praze musíte při běhání nějak vypadat, tady to bude pravděpodobně jedno, ale vzdávat to hned na startu, to prostě nechci.

„Tady nikdo neběhá,“ oznámí mi matka.

„Proč ne?“

„Protože tu sú všeci z práce ztahaní jak šňůra od hajzlu. Běhat v parku, ha,“ matka se tomu zasměje jako vtipu, a dokonce to hned převypráví otci, který se objevil v chodbě.

Oba se smějí, na chvíli vypadají jako dřív, jako rodiče, jako dva lidi, co patří k sobě, co si na dovolené v Bulharsku vzájemně mažou záda niveou s faktorem čtyři, co se spolu večer dívají na detektivky a škrábou si přitom nohy a na Vánoce si dávají dárky ne z principu, ale z lásky; neumím si představit, že by to bylo jinak, ale nejspíš budu muset. Otec vůbec nespál doma!

Nasadím si sluchátka a rovnou do nich pustím hlasitou hudbu, protože matka si vzpomněla na nějakou historku z Kauflandu, jejíž začátek sahá až někam do roku 1983, kdy jsme se sem přistěhovali ze Zlína. Do pouzdra na iPod, upevněného na levé paži, zastrčím papírek a malou tužku z Ikey,

při vyklízení pražského bytu jsem jich našla hned několik, byl to ostatně čtvrtý byt, který jsem si v Praze nábytkem z Ikey zařizovala, pořád znovu a znovu, pokaždé s jiným chlapem, ale vždycky se stejnou naivní představou, že teď už je to opravdu naposledy, poslední ze všech posledních klippanů. Matka zatím stále mluví a divoce u toho gestikuluje rukama, naštěstí už ji neslyším. V rytmu *Shoot to Thrill* od AC/DC vybíhám z domu. Běžím přes náměstí, které pořád vypadá, jako by tu někdo vyhlásil stanné právo ještě dřív, než se setmí. Obsazeno má pouze zahrádka před hospodou. Na pivo zřejmě bude, i kdyby na chleba nebylo.

„Kam utěkáš, krasavico?“ zařve na mě štamgast od jednoho stolu tak hlasitě, že v úleku špatně došlápnu na obrubník a noha se mi z něj sveze do travnatého příkopu.

„Do háje,“ zaúpím. Sednu si na zem a třu si zvrtnutý kotník. Ze zahrádky se ke mně nese družný rozhovor, který se mě přímo týká, ale já dělám, že se mě netýká vůbec. Za hlasitého smíchu a opileckých poznámek se stavím na nohy a pomalu odkulhávám pryč. Za zády nechávám pozvání na panáka, na noc strávenou v zahradní chatce a nabídku k sňatku od někoho, komu tady říkají Zlaták.

„Tož neblbni, víš, kolik má zlata? Zlatáku, ukaž!“

Všichni se smějí, já nereaguju, ale přidám trochu do kroku.

„Čapni ju, nebo ti uteče!“ zařve někdo a já se rozběhnu, co když mě ten Zlaták bude opravdu honit? Ženu se městem jak věřící na nedělní mši, pálí mě lýtka a na plicích, ale když se po chvíli otočím, tak zjistím, že mě nikdo nehoní, a v klidu se vydýchám zády opřená o kmen vzrostlého dubu před Billou. Kolem mě projede několik aut, pán s trakařem plným šrotu a dvě postarší cyklistky. Na hlavě mají šátky a na řídítkách

žluté igelitové tašky s nákupem. Budiž to důkazem, že na chleba je tady taky!

Po chvíli se odlepím od stromu, proběhnu pod nízkým železničním mostem, kde pravidelně uvízne nějaký zmatený tirák ze Slovenska, pokračuju podél trati zahrádkářskou kolonií a zastavím se až u barevných pavilonů Základní školy Hutník. Osm let jsem se tady stresovala tím, abych měla dobré známky, dokonce jsem kvůli tomu půl roku nosila jeden a ten samý svetr, tmavě červený s áčkem na prsou, odmítala jsem ho sundat, protože pověřivost, protože jedničky, protože navzdory všem těm jedničkám jsem zjevně byla úplně blbá. Osm let jsem čekala, až mi narostou vlasy do pasu, a neustále jsem kvůli tomu trochu zakláněla hlavu dozadu. Osm let jsem se snažila zapadnout do nějaké party, do Skautu, do pěveckého sboru, do volejbalového týmu, jenže samotář nikdy nezapadne nikam, samotář chce být sám a občas se litovat, že je úplně sám, k tomu společnost nepotřebuje. Z pouzdra na paži vytáhnu tužku a papírek a z nástěnky si opišu pár důležitých informací, totéž zopakuju u obecního úřadu, kina a městské knihovny, pak se vrátím domů a papírek položím na psací stůl.

Kino přes léto nehraje

Každé pondělí cvičení maminek s dětmi

Naučte se esperanto snadno a rychle

Večerní kurz vaření za 350 Kč (jídlo v ceně)

Malování kraslic (svoje vajca)

Prodám slepici, zn. živí

„Už teče, pod' se rychle vykúpat!“ houkne na mě matka z chodby, šťastná, že mi může nabídnout luxus teplé vody, a já

všeho nechám a jdu, protože v některých domácnostech teče teplá voda jen někdy a jen po vymezenou, velmi krátkou dobu, jako třeba v té naší.

Zlehka zatukám na dveře pokoje pro hosty a počkám, než se zevnitř ozve hlasitě: „No?“

Otec sedí u okna za psacím stolem, před sebou má rozložené noviny. Pozorně si je pročítá s lupou u pravého oka. Vejdu dál a na stůl položím talíř s obědem. Už vím, že rodiče neobědvají společně; než aby tu hrůzu museli kvůli mně podstupovat znovu, radši mi to řekli.

„To ti posílá mamka.“

„To mi posílá mamka?“ diví se otec a lupu nevěřičně namíří na kuřecí stehno. Matka mu už tedy zjevně ani nevaří. To včera, to byla jenom hra, kterou na mě při mých občasných návštěvách hráli po celý minulý rok, a já si toho nevšímala, protože jsem si toho všímat nechtěla. Některé věci by měly zůstat beze změny, aspoň tady, aspoň doma, kde jinde?

„Proč si nekoupíš brýle?“ zeptám se otce, abych se ho nemusela ptát, proč už nejsou s matkou spolu, proč už to nefunguje, kdo co udělal, kdo co zavinil, kdo co zkažil. Mám pocit, že mi nepřísluší řešit tuhle situaci, přijdu si jako dítě, co sobecky potřebuje lásku obou rodičů a lásku mezi nimi, třebaže hranou.

„Brýle?“ diví se otec a sportovní přílohu odloží stranou. „Šak já vidím.“

„S lupou!“

„Elouchu, ty nevíš, že lupa funguje na úplně stejném principu? Dáš si kafe?“

Kývnu a sednu si do křesla v rohu u knihovny. Otec složí noviny, vstane od stolu a odejde do vedlejší místnosti, kde na provizorní dvouvařič postaví hrnec s vodou. Z majitele domu se stal pouhý host, spodní patro si nicméně při rozchodu zvolil sám. Prý se mu nechtělo chodit pořád do schodů, ale já myslím, že se prostě chtěl cítit tak trochu jako utečenec. Že si tím říká o kousek soucitu, o pozornost, o něhu. O tu moji taky. Slyším, jak teče voda z kohoutku, pak cinká nádobí, to asi rychle oplachuje špinavý hrnek, podle klení soudím, že nádobí nemyje rád, nikdy ho nemyl, myla ho vždycky jen matka.

„Koupím ti varnou konvici, je to s ní rychlejší!“ volám na něj.

„Já sa nikam neponáhlám!“ volá on na mě. „Ty jo?“ zeptá se, když se vrátí. Mokrý ruce si utírá do zelených kalhot, které si oblékl nejspíš proto, že se chystá do lesa.

„Chystáš se do lesa?“ zeptám se.

„Až večer.“

„Na čekanou?“

„No jo, na srnca, chceš jít se mnú?“

„Ne.“ Je to vražda.

Když začne voda v hrnci bublat, nabídnu se, že si tu kávu zaliju, ale otec mě zarazí, jsem přece jeho host – to už jsme v tomhle pokoji pro hosty dva –, a odejde to udělat sám. Po chvíli přinese hrnek naplněný horkou kávou téměř až po okraj.

„Černá jak shnilá noha,“ zhodnotí ji a třesoucí se rukou postaví hrnek přede mě na stůl. Trochu kávy přitom vybryndá

a v těch několika kapkách, které se pomalu roztékají po stole, se odráží otcovo stárnutí. Vytáhnu papírový kapesník a rychle to setru, jako by šlo setřit čas, zastavit ho nebo aspoň zpomalit.

„Co je nového?“ zeptám se opatrně.

„To mi řekni spíš ty,“ vyzve mě otec. Cítím v té otázce desítky dalších otazníků, věcí, na které se mě bojí zeptat. Na celý můj život, do něhož nechce zasahovat, protože už nejsem malá. Možná čeká, že o něm začnu mluvit sama. Že jednou řeknu i něco víc než jen, že je všechno v pohodě.

„Všechno v pohodě,“ ujistím ho jako vždycky.

„Já taky. V pohodě.“

„A mamka?“

„V pohodě.“

„Tak to je v pohodě.“

„Kdy vlastně začínáš?“ zeptá se otec a v šuplíku hledá nějaké sušenky ke kávě. Hlasitě přitom hodnotí jejich počet, stav a čas, který uplynul od data spotřeby.

„Zítřa.“

„Všecky sú prošlé.“

„To nevádí, já nic nechci.“

Otec pokrčí rameny a vrátí se s lupou k novinám, zaujatě si pročítá stránku s inzeráty a víc si mě nevšímá, přesto vnímám jeho tichou spokojenost s mojí přítomností. Tady v pokoji, v domě, ve městě. Nebude sám a je za to rád, akorát mi to neumí říct. Místo toho na mě jen mrkne a suše poznamená, že se ženou mraky a večer bude asi pršet. Chvilí tam ještě sedím, mluvíme o počasí, o rododendronech na zahradě a kosákovi, který se už otce vůbec nebojí. Lítá sem za ním každý den a nechá se krmit téměř z ruky.

„Už si na mňa asi zvykl.“

„Asi.“

Přes den krmí kosáka a v noci klidně zastřelí srnce, když mu nějaký vhodný kus přijde až před posed. V tom je přece tak obrovský rozpor, ale kdykoliv se na to otce zeptám, tak on mi odpoví, že v tom žádný rozpor není, že k životu smrt patří, že stav zvěře se musí regulovat. To já vím, že stav zvěře se musí regulovat, já akorát nechápu, proč ho musí regulovat právě on! Natahuje ke mně ruku s balíčkem sušenek a já si na chvíli připadám jako ten kosák, ale já si ty sušenky nevezmu, tati, kvůli tomu jsem za tebou nepřišla! Zbytek kávy vyleju do dřezu, umyju hrníček a odcházím zase nahoru. Nejsem si jistá, co je horší, jestli přízemí, kde se nemluví skoro vůbec, nebo první patro, kde se mluví bez přestání. Amor leží natažený na schodech v meziptře. Kdyby se na nich udržela postel, udělám to nejspíš taky.

„Co tam furt vyvádá?“ vyzvídá matka a vyčítavě se dívá ze schodiště dolů jak bůh do pekla. „Kúpila jsem šunku na Kauflandu, půl kila, byla v akci.“

„Čte si inzeráty.“

„Že by sháňal prácu?“ přemýšlí nahlas.

„Třeba si hledá novou ženu,“ rýpnu si.

„Proč by to dělal?“

Protože všichni potřebujem lásku. Zadaní, nezadaní, mladí, staří, děti i rodiče. „Možná už ho nebaví být sám. To tě nenapadlo?“

Odras zrcadla mi vrátí překvapený matčin výraz, ze kterého je víc než zřejmé, že tohle ji nenapadlo určitě. Vidím lítost a hrnou lhostejnost. „Udělám chlebíčky.“ Otočí se a jde.